

Ifjúsági Táborban

Nem tudom, hogy ez a kép milyen alkalomból készült, csak azt, hogy a felszabadulás után, 1946-ban vagy 1947-ben. Vagy azt ábrázolja, amikor apám foglalkozást tart egy cionista ifjúsági táborban, amit a Vívó és Atlétikai Klub újbóli megindításakor rendeztek, vagy egy zsidó cserkészcsapat táborában beszél a fiatalokhoz. [A kép közepén lévő kőhalmon pajzs alakú keretben a következő felirat: 252 K.] [A Vívó és Atlétikai Clubot (VAC) 1906-ban alapította a Makkabea, amely cionista egyetemisták szövetsége volt. Az egyesület elsősorban zsidó fiataloknak kívánt sportolási lehetőséget teremteni, de a részvétel nem volt korlátozva. Fénykorát az 1930-40 közötti években élte. 1944-ben feloszlatták. A háború után a klub újraindította tevékenységét, de miután a működés összes feltétele megszűnt, a klub 1949-ben bezárta kapuit. -- A szerk.] Apám a felszabadulás után közszereplővé vált, kedvelték, és az ilyen katonás alkalmakra mindig el kellett mennie.

Eljött a felszabadulás 1945. február 17-én [A 2. Ukrán Front csapatai 49 napos harc után február 13-ára szabadították föl teljesen Budapestet (Magyarország Történeti Kronológiája, IV. kötet). Lásd még: Budapest felszabadítása. -- A szerk.]. Apám bent maradt a hitközségnél, részt vett a zsidó élet újjászervezésében, és őt akarták a pesti izraelita hitközség főtitkárának megtenni. Meg is tették, a közgyűlés szabályszerűen megválasztotta. A zsidó élet kezdett feléledni, megalakultak a legfontosabb zsidó szervezetek, gondoskodni kellett a deportálásból visszajött emberek ellátásáról és segélyezéséről, állandó kapcsolatot kellett tartani a Jointtal, a Magyar Vöröskereszttel, a Deportáltakat Gondozó Bizottsággal [DEGOB -- Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság]. Ez mind fontos szervezési kérdés volt. Emellett voltak a reprezentatív funkciók, ahol ott kellett lenni. Fölötte már csak az elnök volt, Stöckler Lajos, akivel a jó kapcsolata még a gettó-időben alakult ki.